

ENNAST ÜLE HINNATA JA KAALUTLEDA, KES TEGELIKULT OLLAKSE

Müsteerium on... iga inimkonna olendi kohalolek... ühes lapsuses, mida nimetatakse „eluks“.

Ja tunnetame -teadvuses-, et igal inimolendil on mingi tähendus, mis puudutab tema funktsiooni, tegutsemist, teostust. Ja kõik see saabub, mingil moel, kodeerituna... teatud hulga koodide läbi, mis meie optikast lähtudes, on bioloogilised, kuid mis ei ole seotud, palvuslikust optikast lähtudes, „pimeda õnnega“.

Kui see inimolend ilmub –ükskõik, kas keegi keda tunneme või ei; nendest miljarditest, kuhu kuulume-..., siis kui olla sellisel moel, nagu just ütlesime, oleks kõik perfektne: iga üks oma koodiga, oma pitsatiga, oma rolliga, oma funktsiooniga...

Plaan on perfektne.

Kuid on nii, et... pagas, mida toob iga inimolend, seda tuleb “esitleda”... sotsiaalsele kultuurile, kaasaegsele mõtteviisile, majanduslikule situatsioonile, erinevatele haigustele, legitiimsetele valedetele, jne..., lisaks mudelitele, mida iga ühiskond igal ajajärgul annab, pakub: praegu kantakse *pop*, või *pink* või *punk* või *tin* või *tang* mudelit, ja kui sa seda mudelit omaks ei võta, siis tõenäoliselt vaadatakse sind, vähemalt, imelikult.

On õiglane küsida: *“Aga millal see perfektne... ühendus katki läks?”*.

Kui keegi või “mingi grupp” -kindlapeale- märkas, et oli võimalusi varieerida seda koodi, teha seda tugevamaks või võimukamaks, teha seda võidukamaks, teha seda... domineerijaks, vallutajaks.

Ja see modaalsus hakkas levima. Ja hakati peale suruma nende uute... -uute?- muutuste tegevust, aktsiooni ükskõik millise uue saadiku üle, ükskõik millise värskelt saabunu üle, kes tõi kaasa oma koodi, oma funktsiooni. Ning..., ning talle öeldi: *“Sina võid olla Carmen Sevillast! Sina võid laulada... imeliselt!”*.

Teisele öeldi: *“Sina võid olla suur piloot. Jah. Sina võid olla Fernando Alonso. Sina? No sina oled väga väärtuslik! Sina võid olla... suur matemaatik, sina neelad terve maailma alla. See maailm on sinu jaoks liiga väike!... Sa paned ta tervena nahka, tõsi mis tõsi! Nüüd, niipea kui sa munast välja tuled, siis neelad kõik alla. Kuhu iganes sa ka lähed! Kindel edu! No sina oled ikka väga väärtuslik!...”*

Loomulikult!... kiusatus on suur.

Kõigele lisaks, sinu lähimad tuumikud innustavad sind sinu suures projektis, või... vahel on ka kõik vastupidi:

“No sina oled üks suur null! Ja mida sina siin üldse teed? Sa ei oska ju sigariga rõngastki puhuda!... No on see inimene alles üks mõttetu kuju! Kuidas sulle üldse tuli pähe tulla sellele planeedile? Sa tekitad ju ainult probleeme, pingeid, raskusi!... Koli siit mingile saarele, kus kedagi ei ole!”

Ja kui seda öeldakse sulle mitu korda järjest, siis oledki sa lõpuks mingi saarlane. Näiteks.

Kui aga, vastupidiselt, sulle öeldakse viiskümmend korda järjest, et sa oled Marife de Triana -järgmine kuulsus kunstis, lauludes-..., siis sa ei lõpetagi Marife de Trianana.

Oleks nii, justnagu sulle öeldaks:

-Sa laulad ju paremini kui Frank Sinatra!

-Mina?

-Jah, sina. Sina...? Mitte ainult, et Sinatra oleks sinult õppinud -sest ta jõudis kohale varem-, vaid... ta ei ulatu sinu saapa tallanigi. Isegi enam, sa laulad paremini kui Sabina.

-Kuulge!, laulda paremini kui Sabina polegi nii raske, eriti nüüd, kus ta afooniliseks on muutumas.

Ja loomulikult kõik need -nimetame neid edasi nii- “kiusatused”, mõjutavad koodi, mis ei ole veel küps; mis on rahutu, mis on ebakindel. Loomulikult on õpetamine meeletu: perekond, isa, ema, riik, kool, kolledž, diplom, ametinimi, töö... Ufff!

Lõpptulemuseks on inimolend, kes... aimab “kerget”, mille jaoks ta olemas on, miks on siin, aga igapäevaselt mõjutab tegevust, seda kavatsust, eesmärki, mis ta peab olema ja mida ta pea tegema see, mida peale sunnitakse...

Loomulikult!, nagu võime oletada -ja on ilmselge ja nähtav-, et rajatakse väga tasakaalust väljas olevaid ühiskondi: neurootilisi, alkoholist läbiimbunud, paranoilisi, psühhootilisi -”robustselt” esile tuues-, depressiivseid, laostunud, meeleheitel olevaid...

Jah, loomulikult! Kui ollakse ühes neist seisundites, siis otsitakse alati mingit süüdlast. Ehk on süüdlaseks hoopiski XVIII sajand, või XIX sajand meie ajastust või XXI sajand, käesolev. Jupi! Süüdi!

Sest kaasatoodud koodi modelleerimise ja muutmise planeeringus on niivõrd arendatud ego, et inimolend arvab end olevat väga võimas ja eneseküllane; ja ennekõike arvab endal olevat õigust valetada, varjata. Ja, lõpptulemusena, kui ta siseneb sellele ebakindluse, otsustamatuse, kurbuse, raevu, vimma jne, pinnasele, siis tunneb ta... oma ego haavatuna. Sest ta on tahtnud seda, tahtnud toda, tahtnud... kolmandat...

Ainult “tahtnud”.

Lahing oli avatuks kuulutatud. Ühe üldise koodi ees, mis kohustas kõiki aktsepteerima ja mis läheb vastu isikupärasele koodile, mida iga üks on tulnud teostama. Võitlus on vältimatu; möödapääsmatu on šokk.

Palvuslik Tähendus näitab meile seda ilmselgust, et iga inimolend peab enda üle uuesti mõtisklema; ehk siis, end võimekaks muutma, et märgata... ja avastada enda uuesti hindamisel, ülevaatamisel, kaalutlemisel, kes ta tegelikult on ning vähemalt tunnetama, milleks tema kohaolek on vajalik, ja teostama end selles, taotledes positsiooni, mis talle vastab.

Selles tähenduses, on palve üks vahend, maneer, vorm ja rakendus, et seostuda meie algupäraga ja planeerida meie elus olemises viibimist.

Sa löid mind lõpmatusest lähtudes...

Mõtlesid minule...

-mõtlemata-...

igavikkude suundadel.

Sa konfigureerisid koha; paiga ja hetke

ja näiliselt jätsid mu maha...

Sa jätsid mind ilma sinu loomise mälestustest.

Jätsid mind... ilma... teadmiseta

ja paigutasid oma usalduse teistesse,

et need mulle õpetaksid,

et nad näeksid, kes ma olin.

Ai! Aga teised,

olgugi et aimasin, et olid sina see, kes nad siia aetas,

need teised... surusid end peale,

need teised... kasutasid mind ära,

juhtisid ja kujundasid mind!

Ja olgugi et miski minult nõudis minu isiklikku tegu,

vähe sain ma teha!

Kuni sinnani, et üks osa minust muutus...

selleks, mida teised tahtsid.

Ja selles konversioonis, oli vähe seda, mida mina kaasa tõin.

Palvus oli minu igapäevane ressurss,

oli Müsteeriumiks Sinu vaikuse konfabulatsioon,

oli tunne, et Sinust voolas välja elu

ja oli -ja on- minu ümberõppeks mitte...

mitte nõuda, ega paluda, ega süüdistada.

Võiks öelda, võiks öelda, et igapäevane palvetamine

oli üritus meenutada!

-see, mille ümber palvetati, oli üritus meenutada-...

minu tähendust, tunde essentsi,

minu positsiooni... ja minu aktseptatsioon.

Tähtsusetu, jah.

Ja iga kord kui palvus... lõppes,

minu kui olendi tähtsusetus oli totaalne!

Niiviisi vormus midagi fundamentaalset: Alandlikkus, Leplikkus.

Niiviisi sa alguse midagi transtsendetaalset: Alistumine, Kuulekus.

Niiviisi oli võimalik tunda midagi... midagi isiklikku!,

midagi sõnumitoojast...

-kes me kõik oleme-.

Niiviisi oli võimalik aimata... milline oli parim hoiak;

ja nii, et see ei teeks haiget, ei tekitaks muretsemist,

ei tekitaks ebamugavust, ei šantažeeriks.

Ai! Tähtsusetusest...

liiguti edasi võimatute tegevuste juurde.

Tegelikult, ainukesed, mis vaeva väärisid...

ja ainukesed, mis üles tõusid!

Jah, ainukesed, mis meid üles tõstsid...

mitmetest surmadest, mida olend oli tundnud,

kuna oli sunnitud ennast müüma

- vältimatuse tõttu-

pakkumisele, mis talle igapäevaselt tehti.

Selles "võimatus",

ekstraordinaarne, laitmatus,

elegantne, kaunis,

hakkasid omandama tähtsust

ja hakkasid olema omadused, mida arvesse võtta.

Ai! Ja nendes protsessides,

kuhjuvad kui paljud läbikukkumised!...

ja takerduvad, raskendavad ja langevad ahastusse.

Alandlikkus saab uuesti aukartustäratavaks

ja Alistumine, Kuulekus muutub veelgi rohkem transtsendentseks,

et vabastada meid nendest niinimetatud "läbikukkumistest"

ja hakata neid võtma kui virtuaalseid, petlikke, silmakirjalikke...

Üks lainete lehvik väreleb ookeanis.

Usun, et üks neist on minule vastav; ma ei tea milline...

Nii suur on ARMASTAMINE!?

Nii suur on ARMASTUS, mis meid löi!?

Võbeleb, vappub mere pealispind,

oma erinevate lainetega.

Ja seal olen mina, ja tema ja kolmas ja neljas!...

otsides end, leidmata,

kuid samal ajal tundes end... õiges rüpes olevat.

Las jätkavad võbelemist lained!,

hetketi tunnen ta vibreerimist ...

justnagu see, või teine, või kolmas!...

oleksid minu olend.

Kui raskeks muutub ujumine!

Kui kurnavad hetked saabuvad!

Ja on nii lihtne lasta end viia sügavuse poole...

ja uppuda... vulgaarsusesse!

Ai! Ja kui ujumine muutub kurnavaks...

ja kui ei võeta "uppumist" omaks...

jääb üle vaid olla hõljuk... navigeerides triivides...

justkui oodates, et mingi suur laine selle enda alla mataks.

Usaldati niivõrd, ja usaldatakse niivõrd ujumise jõudu!,

et reedetakse alandlikkus.

Ja kurnatus saabub.

Vastupidiselt, kui olemist selles Armastuse Ookeanis

ei teostata huvist võita, vastu pidada, välja kannatada!...,

vaid ollakse kui sinna kuuluv -nii on-, sellesse suurde ookeani,

siis hoovused kannaksid sind adekvaatseid radu pidi.

Olgugi, et seda ei mõisteta.

Olgugi, et algul seda ei aktsepteerita!

Alistumine saab seda mõistma...

ja ütleks meile... üllatava.

Lubada end üllatada palvetades...

ja niiviisi minna samale lainele ekstraordinaarsega,

võimatus, erandlikus!

Koos selle Palvusliku Tähendusega...

võime me end Taastada.

Ära tunda.

Aiiii!...
